

Ištikimybė

Buvo pats vasaros vidurys. Diena buvo tokia karšta, kad tiesiog nebuvo kuom kvėpuoti. Keliu iš kaimo, kuris vedė į rajono centrą, susikabinę už rankų ėjo du jaunuoliai. Tai buvo vaikinai ir mergina, kuriems galėjo būti apie penkiolika na šešiolika metų. Kaip ir visi jauni, taip ir jie ėjo linksmi apie kažką šnekėdami, retkarčiais skaniai nusikvatodami. Mergina vilkėjo kažkada buvusią žalios spalvos kartūninę suknelę su baltais ir raudonais žirneliais, kuri siekė kelius, o vaikinai buvo apsivilkę drobinius marškinius, kuriuos jam priaugti prireiks dar kokių penkių metų ir mūvėjo paprastas, neaiškios medžiagos, aiškiai jam per trumpas kelnes. Jie buvo iš to paties kaimo, gyveno jie netoli vienas nuo kito ir prieš karą lankė tą pačią mokyklą. Abiejų tėvai žuvo kare, o motinos dirbo neseniai susikūrusiame kolūkyje. Jaunuoliai aišku padėjo tvarkytis namuose, kad namo parėjusios motinos rastų viską padarytą, nes tada reikėjo labai sunkiai dirbti ir grįždavo labai pavargusios. Kartais, kai vienas kuris negalėdavo įveikti, talkon kviesdavosi kitą. Kadangi šiandien buvo šventė į darbą ėjo tik tie, kas šėrė gyvulius. Tad mūsų herojų mamytės buvo namuose ir jiems buvo leista daryti ką nori. Jie nutarė nueiti nusimaudyti ir netrukus jau pasuko kairėn lauko keliuku, kuris kaip gyvatė vingiuodamas vedė prie nedidelio upelio. Keliukas atsirado karo metu, kai iš to upelio kareiviai vėždavosi vandenį lauko virtuvei ir kitoms reikmėms. Įsikūrę jie buvo kitoje kelio pusėje, o kodėl ne prie vandens taip niekas ir nežinojo, gal vieta gynybai buvo geresnė, ar suprasi vargšas karo reikalus dar vaikas būdamas. Nuo kelio iki upelio galėjo būti apie kilometrą, nėra jau taip toli, tik keliukas ganėtinai vingiuotas. Vingiuotas todėl, kad aplenkia mūsų metu sviedinių išraustas duobes, kuris vyko dar prieš atvykstant tiems kariams. Na, jauniems tai nemotais, nė nepajuto kaip atsidūrė prie upelio. Kai atėjo prie maudyklės, vaikinukas iškart nusimetė marškinius ir abiem rankom trindamas šonus staipėsi ant kranto, o mergina nuėjo prie vandens ir įbrido iki pusės blauzdų, ir įsitikinusi, kad vanduo šiltas šuktelėjo savo draugui ir po kelių sekundžių jau abu turškėsi vandenyje.

Deja, jie nežinojo kad kartu jie maudosi paskutinį kartą. Tą naktį į vaikino namus įsiveržė trys rusų kariai ir keli vietiniai liaudies gynėjai liepė susikrauti pačius reikalingiausius daiktus ir eiti į kiemą, taip daugiau jų niekas ir nebematė. Ryte mergina kaip visados nubėgo pas savo draugą, rado tuščius namus, tik šuo prie būdos gulėjo ir gailiai inkstė, tarsi norėdamas pasakyti, kad jo šeimininkų nebėra. Mergina dar pavaikščiojo po kiemą, užėjo į ūkinius pastatus, keletą kartų pašaukė vaikiną. Perspėjusi, kad labai supyko, išėjo namo taip ir nesupratusi kas nutiko, kur jiedu dingo. Grįžtant namo pamatė vandenį semiančią kaimynę ir pasilabinusi paklausė, kur dingo jos draugas su savo motina, kad niekur negali jų rasti. Kaimynė gūžtelėjo pečiais ir eidama trobon pridėjo, kad negi suvoksi kas dabar kur eina ar važiuoja. Tai, kad ji vaikino teiravosi niekas seniai nebesistebėjo, mat apie jų neišskiriamą draugystę žinojo visas kaimas ir laikė juos kavalierium su pana.

Slinko dienos, savaitės jaunosios panelės draugas su savo gimdytoja daugiau kaime nebepasirodė. Savaitės keitė mėnesiai, mėnesius keitė metai, o nerūpestinga padauža išaugo į dailią merginą, tikra jaunamartė, kaip sakė kaimo moterys ir ypač tos, kurios turėjo panašaus amžiaus sūnus. Dažniau pradėjo lankytis jaunuoliai, vienmečiai, vyresni. Vargingesni ateidavo pėsčiomis, turtingesnieji atvažiuodavo dviračiais, kas tuo laiku buvo prabanga. Kartais visos jaunamartės susirinkdavo pas kurią nors draugę, sueidavo vaikinai, tai tam kieme klegesys netildavo iki pat paryčių kol kuris susizgribdavo kad anksti reikės keltis. Tačiau mūsų herojė mokėjo gudriai išsisukti iš bernelių vilionių. Taip jos ir leido dienas dvi, abi dirbdamos toje pačioje fermoje, melždamos karves.

Bėgo metai, šalis laidojo Andropovą, o Rūta, toks mūsų merginos vardas, laidojo savo motiną. Likusi viena Rūtelė dar daugiau pasidarė uždaresnė, nors jau ir amžius nebe jaunystė, bet gerbėjų netrūko, tik to vienintelio niekaip negalėjo išsirinkti. Taip viena ir į darbą, ir iš darbo, ir namuose taip pat niekas nelaukė. Daugelis siūlė jai persikelti gyventi į miestą, susirasti geresnį

darbą, išsilavinimas aukštasis, o ji karves melžia. Dabar, kai mamos nebėra niekas nebelaiko, mieste ir vyrą lengviau susirast. Bet ji atskalbėdavo, kad jai giminė svarbiau už viską, o ir mamos kapas čia pat, bet pati savyje galvojo visai ką kitą. Gyliai širdyje ji vis dar tikėjo sugrįšiant savo mylimąjį, todėl ir nenorėjo niekur iš ten išeiti, kad sugrįžęs rastu ją namie. Mintyse jau seniai buvo apmasčiusi kaip jiedu gyventų kartu. Ji niekaip negalėjo įsivaizduoti, kad jis galėtų turėti kitą moterį, ji buvo įsitikinusi, kad ir jis nori tik jos. Taip kuždėjo jai nuojauta, to norėjo jos širdis, nesvarbu, kad jau greit švęs septyniasdešimtąjį gimtadienį, bet ir dar po tiek pat metų ji nenustotų jo laukusi.

Netruko prabėgti tos kelios dienos, kai pririekė Rūtelei ruošti savo gimtadienio puotai, nors ir slėgė jos pečius nemaža amžiaus našta, bet ji dar pakankamai žvitriai sukosi virtuvėje apie puodus, ruošdama įvairiausių patiekalus. Svetainėje balta staltiese apdengtas stalas jau laukė kada ant jobus kraunamos lėkštės svečiams su patiekalais. Be stalo svetainėje dar buvo pasienyje lova, jei kokiam svečiui pririektų, o prie durų kampe stovėjo komoda, virš kurios kabojo nemažas veidrodis. Kita siena puikavosi dviem nemažais langais, kurie žvelgė į nedidelį darželį pilną įvairiausių gėlių ir kurių palanges puošė vazonai su gėlėmis. Nepaisant, kad lauke jau buvo vėlyvas ruduo, kai kurios gėlės dar tebežydėjo ir tai kambariui suteikė dar daugiau jaukumo. Štai tarpduryje pasirodė Rūtelė nešina lėkštėmis, kurias eidama ratu vikriai vienodais tarpais išdėliojo ant stalo. Taip palengva buvo nukrautas visas stalas, paskutiniai buvo padėti gėrimai, beliko laukti svečių kurie taip pat turėtų netrukus pradėti rinktis. Dar įtalpinusi tarp visų valgių ir gėrimų lėkštelę su duona, išeidama Rūtelė stabtelėjo prieš veidrodį, porą sykių ranka persibraukė per plaukus ir išėjo į prieangį pažiūrėti ar neateina kas iš svečių. Pažiūrėjo kairėn, žvilgterėjo dešinėn, nė gyvos dūšios kaip sako liaudis. Pakėlė akis į dangų pasižiūrėjo į virš galvos praplaukiančius debesis ir apsisukusi įėjo vidun. Nuėjusi atgal į svetainę dar sykį apžvelgė stalą ir įsitikinusi, kad tikrai nieko netrūksta nuėjo į virtuvę. Pridėjo ranką prie puodo, patikrino ar neatvėso bulvės ir prisitraukusi arčiau kėdutę atsisėdo nugara atsiremddama į krosnį. Galva pasukta į duris, bet akys rodos nemato nieko, taip užsisvajojusi prasėdėjo gal minučių dešimt. Staiga tylą sudrumstė ir iš susimastymo pažadino garsus beldimas į duris. Greitai pašokusi nuskubėjo prie durų, kaip ji manė, įleisti pirmuosius svečius. Atidarius duris už jų stovėjo senyvo amžiaus nepažįstamas vyriškis. Iškart nustebo, nes ne tai tikėjosi pamatyti, bet greit atsitokėjusi paklausė ko jam reikia. Vyras buvo apsirengęs tvarkingai. Ant galvos tamsios spalvos skrybėlė, vilkėjo pakankamai brangų rudeninį palatą, kuris siekė kelius. Mūvėjo juodomis, gerai išlygintomis kelnėmis ir buvo apsiavęs juodais nublizgintais pusbačiais. Veidas buvo apžėlęs trumpa pusiau pražilusia, bet tvarkingai prižiūrima barzda. Klausimu į klausimą atsakydamas vyras pasiteiravo ar dar čia tebegyvena tokia Rūta. Kam jos pririekė, vėl sekė griežtas klausimas, - aš esu Rūta ir gyvenu čia nuo gimimo, o pats kas toks būsi, neatlyžo kamantinėjusi Rūta.

- Rūtele, nejaugi nebepažįsti, taip labai pasikeičiau?

- Viešpatie, Vytai čia tu, nustebusi drebančiu balsu paklausė Rūta, nes antrojo herojaus vardas yra Vytautas.

- Taip mieloji taip, čia tikrai esu aš, velnių nešiotas ir vėl savo giminėje pamestas.

Puolė vienas kitam į glėbį ir stipriai apsikabino, ašaros pabiro abiem, bet tai buvo džiaugsmo ašaros. Kelias minutes taip pastovėjo, ir atsitraukusi Rūta dar gerai nužvelgė svečią. Paėmė už rankos, nusivedė į svetainę ir paėmusi iš jo palatą pasodino prie stalo.

-Tu tikriausiai alkanas iš kelionės aš tau ką nors įdėsiu, o tu valgydamas papasakosi kas jums nutiko, kur tada dingot - ir vėl abu karštai apsikabino.

Kaip visada pirmieji ateina tie, kurie toliausiai, taip buvo ir šį kartą. Pabeldę kelis kartus į duris ir nesulaukę kvietimo nusprendė, kad šeiminkė užsiėmusi ir jų negirdi, todėl nieko nebelaukę įėjo vidun. Pašūkaliojo, pašūkaliojo, niekas nieko nesako, žvilgterėjo į svetainę ir, o viešpatie! Sėdėjo Rūtelė apsikabinusi savo mylimąjį ir nejudėjo. Pašaukė dar sykį ir neišgirdę jokio atsako priėję artyn pamatė, kad jiedu buvo negyvi. Jiems dar nespėjus atsitokėti pradėjo

rinktės ir kiti svečiai, visi buvo apstulbę nuo matyto reginio. Visi suprato kas tai ir kodėl taip atsitiko. Paprasčiausiai nebeatlaikė jų širdelės per didelio emocinio krūvio, bet pagaliau jiedu kartu. O kad tikrai jie būtų kartu, užsakė didesnę karstą ir paguldė abu kartu. Amžinojo poilsio juos paguldė šalia Rūtos mamos kapo. Dabar jiedu nuo šiol, amžinai kartu, daugiau jų niekas nebeišskirs.

Taip baigėsi viena istorija, bet gyvenimas tęsiasi. Prie to paties upelio linksmiai klegėjo vietos jaunimas, o viena jaunuolių porėlė atokiau nuo kitų nuotaikingai diskutavo apie savo meilę.

